

Senyor Jutge

Un relat de: [eumolp](#)

M'agradaria saber-t'ho dir per poder sentir les paraules mastegades amb fúria i veure-les tallar l'aire espès, esberlar l'espai incontrolat, observar com reboten als miralls entelats per seguir-ne el vol lleuger entre papers i llibres fins veure com et llisquen orella endins; imaginar com voletegen, ones i impulsos, basculant un lleu instant, gronxant-se a l'estrep, giravoltant, pura harmonia, pels estrets passadissos de l'espiral fins arribar a les zones encara obscures per mi del teu ésser, i dipositar-se, flonjament, al rosat paradís, segona circumvolució a mà esquerra...

Però sé també que no entraries en el meu joc absurd, que no sabries entendre per què deixo anar aquests obscurs pressentiments, les visions injustament ofegades que sovint s'interposen entre la meva realitat i jo i em guien per camins de silenci.

Em sembla intuir –sóc tan femenina de vegades – que a la meva confessió respondries amb ulls astorats, un lleu encongiment d'espatlles, més de sorpresa que no pas d'indiferència, i impotent per adequar-te a les meves cabòries t'ajupiries a la trinxera de les teves raons i ens tancaríes en el cercle viciós i viciat del retret ple de bones intencions, serpentejant entre precis inútils d'oblit i de misericòrdia per a les ànimes pures, tu i jo, que han de saber fugir del foll oblit de la raó, surar au dessus de la marée, d'aquella embrutida i llisa marée que travessem cada dia mil vegades per segon i que ens ha fet com som, bruts i llisos.

Per això he callat un cop més i he obert la porta sense fer soroll, com per respectar la teranyina de silenci que t'envoltava, assegut davant del teu gran llibre, fumant amb gest mesurat i marcant amb els peus una cadència pausada. M'he acostat en silenci a tu, segura que no em sorprendries, abstret com estaves per l'estudi d'abstruses irrealitats. I per això, estimat, t'he enfonsat amb un plaer que tampoc no comprendries el ganivet esquena endins, i fins i tot, t'ho confesso, he burxat una mica, però, t'ho prometo, sense fer ni una engruna de soroll, que no et volia pas destorbar.

I ara et miro, ajagut com estàs per terra, amb els ulls oberts de bat a bat, com si m'interroguessis, mut, mentre escric aquestes paraules. Aviat acabaré, faré el sobre i com en els acudits hi posaré Sr. Jutge. Potser així quan em trobin, gronxant-me a dos pams del sostre, hi haurà algú capaç d'entendre el perquè que tan sovint em demanaves.